

ברך משה

מעט מועד שאלות והשובות אשר קצצתי ואספתי לי אנכי הרגל
 באלפי ועיר ש"ם הצעיר משה גאלנטי ובא בסופו קונטרסים מורה
 מקום ספרן של צדיקים הללו בעלי השובה ונקרא שמו
זכרון לראשונים
 וזכר כולם לחיי העולם הבא :

הדור אהם ראו האו סג' רב' ר' קרית **משה** אמה דאזקתה כי נולד למלכא אפר
 סיה נבני ועמין כחבני שס מכני סליק רב אל השמים מעל לקיר כאר הסנים
 וילך מט"ח קביע ליה עירגוה המ"ך אלל והיס הייס הזה שמוס ל' יוכו האירו כרקיו תכל
 ובלקו תהס מעיר **דמשק** ועד אהדים דרב למען דביו"ס אחיא סו"ק סו"ק סו"ק קורקו
 סל ר' תאר תמוס נדיל קורה ולמעבד כיוחא לכפס הרב אל . והנה כדרס
 לכיוק סליק כד"ת ור' אהר התמיד סר וגדול ל' סודים דחול וסוקיר רכני מסבד יחסין
 סחכס המרותס וס סתחסרד עם קוטי כה"ר **אהרן אלטראס** נד"ו וריו קדוס
 יסחא לדיק להטפל כחמוס למוכי לכפסיה ואלוס לכיוק
 כי גבס עורא כיון ורין סודו לקיים סחמוס בעמנו אי לוחז וכו' לאחריני כהדים
 ודבר כע"טו כס נסלח דכרו להאי ונח' סילוסיה וחינהו מסעירי יסרי לכ כנכסי סניסס
 סוין לטובס מן סתה"רין כה"ר **יצחק רפאל סינגארייא** נד"ו וכה"ר
יוסף אנקונה נד"ו אהר
 לכיוק להדעיר סנלסכת סן סלו ורף סס כיוונו לגמיר אה
 סדבר כסן טיכס להוית סתסוקין סרכוס יסא רעיר וכו' סרס סתחבר סעמיר ליתין
 עורס ומגנסס לדור וריר עד עולם . אף סן כמי סתין סלסטי אל סרו נוסף עליוס מן
 סכ' רכס סעליונח וספן ל' סריוס אולרית מלואס טימוס סל כרכוס עורס וכבוד וקווס
 סדעס לכרכס נעעי כעמיוס רכוס כקורה וסן סלסנס מלא רסן וסרעננו על רוב סלוס
 כ'ר' :

נדפס

סה ליוורנו יע"א

כפנק אשר ברך משה איש האלהים (לפ"נ)

כדפוס ורע קדש כרוכיס' ס' סאחס סנככריוס סס סעינריוס על מלסכת ס' איסווס סעבס
 אכיוסס אלל . כה"ר דניאל וסמואל סערון יע"ס אהס סק סכרכס אכיל

Con Approvazione

זבחן לראשונים

עוד שם בס"ק ל"ז או שכתב בשטר בדין

וכו' דין זה ל"ע וכו'
 ולע"ר דל"ק מירי חרא דע"כ ל"ק דעירוי כחוקתו
 אין זל אלא בשלא יש יד מוכה אבל בשכ"ח מוכה
 ואות מעכשוו אשחכבדכ"ל'ה או אמרין לכ"ע דהעיר'
 זכין לו ועוד נתתיק סוד ואשכחנא מרגניתא דלא
 אשכחה כהנא רכא המחבר זל דקאמר דהני לא משמע
 מירי מדכריו ואנא חמינא דמנימוקו עולת יפה דכיון
 דהנימוקו כחכ וככיואו הסמ"ע ס"ק ט"ל דאש סעדיס
 יוכו מיר להמלוה זכין לארס שלא בפניו יעש א"כ דין
 מניח ומינה דכשכחכ בשטר דמשעבר נכסיו מעכשוו
 ויניה השטר לעדים שותפתו היי' כאלו זוכין העדים
 להמלוה דאלת"ה היאך חתמי אעולה דווכה לכ"ס
 מעכשוו והמלוה אינו שם ליקח השטר וכשלמ' כשאינו
 כהוב בשטר ככה אפי' שמהם שמעות בפניהם חתמי
 ארבעתא דלא ליוכו אלא כשיגיע השטר לידו ולכני און
 ראו לעשות משום ההוא דרכ כהנא כת"ש כגמ' הכל
 כשכתוב כהניא דמשעבר ליה מעכשוו ועל זה
 חתמי העדים או העדים זוכין לו תמם כראות שכתוב
 ככה וחתמי כפירושו דוק חז ברור לע"ד המג"ן ז"ל :

סי' מ"ה ש"ך ס"ק כ"ג שהיה הא' שהכין
 סמכ' זמן המכ"ו
 קנין וכו' לקד דהמכ"ו דקשיא דא"כ מאי כיוניסו כיון
 דלמ"ד פסול הוא אפי' חתם כהנא דכחתיס כסוף אפי'
 בשאר שטר' גמי פסול לפי חזקה ר"ת זל רלא כהרמב"ן
 זל - כ"ל דלמ"ד קנאי כשר מדאירייתא אף פסול דאין
 לאיחלופי והיינו מרכיבין וקפסי' כה קידושי שני ודוק
 שהוא הנכון כעייני' עוד זל דכ"מ אש כשחתיס הקרוב
 כתב כפי' או חתם דאינו חתם אלא למילוי אליבא
 דמ"ד דכיוצא בעל הנה לעדים א"כ לא מהני חתימת
 אי כתיבת העד דהכעל לשם עדיט דוקא הומיניס
 ובאלו מת' א' מהם ולא יבא דמ"ד משום קנאי חן אמת
 דאש חתם כסתיס פסול אליבא דמ"ד פסול משום דאין
 לאיחלופי אבל אש פני' כהניא כתיבתם או שיש עדים
 שאלו שחתמו כפי' שלא חתם אלא למילוי כשר ודוק
 היטב א"כ מ"ד פסול ס"ל כמ"ד דעירוי חתימה כרתי
 ולרדיוה און כנייה אף מ"ש כגמ' דאיבא כינייה הוא
 לדין דק"ל דעירוי משירה כרתי א"כ לויבא לאיחלופי
 ודוק וא"ל שבעל מ"ן כת"כ כהניא חתומא כתיב
 כשם המג"ן ז"ל :

סי' מ"ו ש"ך ס"ק ק"א

אלא שוליי עדות
 היו קרובים וכו'
 משתעיה דכרי הקו' לא מידכר ענין פסול קירבה לא
 לעולם פסול דגולטוקא וכיוצא הקולל שא"י שערין
 פסולים דהיינו שמתו כגולגולתס וכל השטרות שעשו
 עדייט שמתו סס פסולין דה"כ אפי' שכתב ידס ואלא
 מת"א יהיו נאשנין דלא עדישו אלו היו קיימים ופסלי
 להו בני כהראי דנאמניס אלא שהם מעידיס שלא היו
 פסולין כגולטוקא הלא אינה פעה שחתמו שטר זה אבל
 אש"כ רחו שחזרו כקשובה זכין שכן לא חתו לאשכחוי
 לפסול העדים אלא חתמה שכשטר זה חתו לאשכחוי
 להני כיון שכתב ידס ואלא מת"א איכס נאמניס ולהני
 הקשו הקו' דלייסמנו כתנו דהני אימרי שמתו כפסולת'
 ולא היו נאמניס כמ"ש והיינו וכו' ודוק המג"ן ז"ל :

עוד

שם בספ"י הכ' וכן עיקר וכו' עיין מהדש"ך
 ח"כ סי' א' ומת"ל ל' תכ"ב ז"ל :

עדות כחכ לגבי ההוא דאשרתא דכותבין דוקא הכל
 החתימה לא דהעיקר הוא החתימה יעש וא"כ נקשה
 להרמב"ם זל מנ"ל הכי דהרי גבי שטר שנכתב
 שיעבורו משמע לפוס ריהטא דלמחזו כשו' לא חיישי'
 אפי' כחתימה ומה שנכתב המחבר הש"ך זל שם כסומן
 מ"ו בהכנת רכרי הרמב"ם כסומן ק' חן ימלא דלגבי
 הא מילתא לא מנא חן ודכרו לא שרירין ולא קיימין
 בדכרי הרמב"ם זל דשם לא איירו כשנים שחתמו כמו
 שיראה המעיין' הן אמת רחיינו יכולין לרחוק דהשתא
 שאני ולכן דוקא כתיב' ולא חתימה כאשר נחלקו הפוס'
 זל לפי גרסהם אף זה דוחק אף קושטא קאי דגם מ"ש
 פגמ' גבי שטר שנכתב שיעבורו היינו דב"ל לתלמוד
 למינקט בשטר שנכתב יאח' כ הלוה וא"כ נחתם פסול
 דהוא שמעינן רכותא דאפי' לגבי הכתיבס חיישינן
 למכ"ש אלא ודאי דלגבי הכתיבס לא חיישינן
 כתיב' וחקי חיישינן למכ"ש א"כ לגבי שטר שלוח ופרע
 לישמענין דהיבא דכתב ונחתם קודם ההלוואה פסול
 משום מכ"ש ולמה נקט מלתיה כלום ופרע אפי' דלא
 פרע כת"ש לוח הומר דלכותא נקטיה דכשלוה ופרע
 מנכ"ה דהעדים לא חתמו אשיקרא והוא חתיבא דכשר
 אף כשלא לוח כלל ונכתב ונחתם קודם ההלוואה שנמלא
 שהכל נכתב כשיקרא חתימה דדוקא אז פסול להני
 אשמעינן דמ"ד אחר פסול משום נכתב שיעבורו
 והאמורא נקט מילתא דלפי ככרתו היא ויתר מחודשת
 מהאחרת הכל אש"כ דקרווייהו פסול בשלא לוח עדיין
 משום שקרא תמם וחד כשלוה ופרע דאו לא חתמו
 אשיקרא פסול משום דנכתב שיעבורו אף אי הוה שרירי
 לן דאפי' לגבי הכתיבס לחוד אפי' דהחתימה היא העיקר
 קשרינן אמתיו כשקרא לגבי האי קידושא דייק כגמ'
 כהי קושטא הכי הוי הוי רכיבא עמי מכו לוח ופרע
 יש חששא דנכתב שיעבורו וכו' דלא חתמו אשיקרא גם
 כשנכתב קודם הלייבא כיון שכתבתימה היקם אח"כ לית
 כה משום מכ"ש אלא ודאי דלא חיישינן למכ"ש לגבי
 כתיבס ודוק' והוא דרכ כינו בר אבני כריס הכותב
 פירשה הריטב"א זל דוקא כתיבס והכין דכרו הש"ך
 זל ודוק כשם המג"ן ז"ל :

שם ס"ק ל"ז

עוד תמיה לי וכו' הקושיא היא
 רבה וכן מלאתיה בהרמב"ן זל
 גם התלחמות ע"ש ולע"ד רהוי להסך בזכות הד"ש
 כי הוא הראש לכל דב"ק ול"ד דק"ל דכשכתב האוכר
 נוקב כפירוס הריני נוקב כל זמן שלא חתור מתחילה
 זו וכת"ש הסופסיק שה כמלע"א כד"ה והא' אירי יאירי
 דייקא אפי' קחני יעש ולהני כל זמן שהאשה מודה שרוא'
 כענייט של סיכר אעפ"י שלא הנוע הסיכר לירו שהוא
 המחיל' וכה ה"ה משעת הכתיבס דעדיו בחוקתמי זכין
 לו הכל כשהיכה מודה ורואה למתק' אש"כ דכעין דקרה'
 בדיבורא ומ"ש כגמ' דמט"ס שטר' לידה הוא על שהר'
 החלוקות ולגבי סוכר לריך שתייה מודה שהיכה חתימת
 הכל או כאה לימתק' כרשות כירה כי היא מחילה הלוייה
 ער שהודם כמחילה זכין שהודם מחילה א"ש שטר ולא
 קנין ולא מירי אבל מה שקודם הריף זל הוא דלא כענין
 מט"ס שטר' לידה תמם הכל לריך שהיה מודה ועומר'
 כדיבורה ואז זוכה הכעל משעת חתימה מטעם
 דעירוי כחוקתמי זל ודוק המג"ן ז"ל :

זכרון לראשונים

קמח

דכתיב וילגנו ועיקר הדבר לא נאמר על משכנינו דוק
וקצתהו ז'אין הנח' כדני חלל ודיו' עיקרי הקויא סלרין
בסכרנו לומי שנמלא בין שטרות קרועין אינו נכח
קושיין משכנינו שנשכנינו יש לרשות דקאי אנפקד ולא
למלוא ועיקר הקויא היקח מלומה משנס דכתיב
ושם מוכרת לתרן שנמלא בין שטרות קרועין וכיון
שהוכרתי לתרן שם בן כשהקצו מתשכנינו אחרו הוקח
הרלוס הע"פ שאין הכרח להורמס רק שרכי'סו מסדר
הזלמיר וזרר קויא כדלשונה מתשכנינו להיוחס
כנכילתין חלל שור. הדרכים כשנאמרו לא סיו בן חלל
קויא אחרונה היא היקח הראשונה ושם הוכרתי לתרן
ומשם חט למדן לתרן משכנינו בן העפא שנמשכני
ישרתיק ורוק כלס הע"נ ז'נן :

סי' ס"ו ש"ך ס"ק ע"ד

דמקו וכו' לפיכך
נראה לפע"ד וכו'
שנראה לפע"ד ברור וכו' כל דבריו הוקם כדלמס לחליק
על עשירי המוראה כולם ילכאיד' הוינו וכו' לכהיא
דלום לסכרתי ממח שכתב הר"ן ז' ב"ק דנשין ע"מ
האי'טו נטו וכו' ובער שחרור וכו' כתב שם דל' הקינו
מ"ס כשטר כיון שאין נישו ממין ע"ש חלל איס נאמר
כן קשה דהרי הר"ן ז' עלמ' למיל מייקני פלוגתא
עמוכר ש"ס במ"ס ח"ס וכול לתחול וכן כדלמס קו'
ס' ע"ד וז' מעיקרא כשטרות לא תקנו מ"ס ז' ס' מאן דכר
שמה דהאי פלוגתא איס מוכר שטר כמ"ס אי וכול אי
לא ולכן קויטא קאי דלעולם כשהעמיד המלוס ללוס
כשני המקבל וז' ל' מנה ש"ס לי כיוך כשטר תקנו ללו'
קנה נ"ק השטר ועדיף מתשכנינו מומן השטר ובמ"ס
מזן כשע"ף ז' אך כשהיו ל' שטרות מופקדים וז' ל'
לנפקד כשני המקבל תן אותם שטרות לזה כזה לא
תקנו מ"ס ובמ"ס שהכיא התחבר כש"ק מ"ח מסס
הרעבא ל' כהיום מקרש יע"ש וכן מרן ז' כשע"ף כ'
והוא דשטר שחרר שאין שם לום חלל שטר מיתקד
כזה הטוב לדבר הר"ן ז' חלל תקני כשטר מופקד מ"ס
כי איס ככתובס ומסירה ורוק. כלס הע"נ ז'נן :

סי' ס"ט ש"ך ס"ק ח'

וא"ל דאינו יכול וכו'
ועל דהתם כיון
רשם שטר וכו' עיין בראב"ש סוף סי' קצ"ח וגם בסו' קכ"ד
החזו דנקט ליה לטעמא בלשון סליה בין שהיו נוכח
חלל מכני חרי ורוק חלל שלל רלה להכניס רלשו בין
הרים גדולים וכו' :

סי' ע' ש"ך ס"ק י"ז

ד"ה פטור וכו' ח"ל אל
קשרעני חלל וכו'
כשפקנו אליבא דסכר' זו אי ח"ל ל' קשרעני חלל כשני
חכס פ' יפצני חכס פ' איס נאמר דכונתו פ' שהוא חכס
ואס פרע כשני ע"ה חייב או נאמר דכונתו לומר פ'
והוכיחו כזס חכס כי בשל קסס הוא ואין כונתו שיהיה
חכס חקא ורוק וכדי שלא לאשמוי הפלוגתא דהשטר
ודיעקים לא ככחו הכי ראי' לומר דאין כונתו חכס
חלל כשני פ' והוכיחו כזס חכס כי בשל קסס הוא ואין
מכונתו איתו לא כששחכס אי מפני כבוד התורם קראו
כזס חכס ורוק :

שם ומכיא עדים אחרים פלעו ראויים נאמנים

שם ס"ק י"ט

ואס מקו' אי הלכו למ"ס אותם
וכו' ק"ק רפשיעא דאין לך דמים
גדולה מו. ולע"ר ראשי' ועדו שם סעדים ככ"ד כיון
שאינו

סי' נ"ז ש"ך ס"ק ו'

חלל כנראה מדברי
התחבר וכו'. וכעמיקונו
נראה דרעית מרן ז' דדוקא על שוכר ח"ן לו לעכב
כשכיל פר"ס אכל איס וכחוב ע"ג השטר או לקרעו
רשאי כיון שהוא פרוע ולכרי מור"ס ז' לאתקו לריוקא
כדס' ל' להתחבר ורו"ק משא"כ כפרס לון' כיד המלוס
לעכבו על שוכר רק"ל כיוקין שוכר ורו"ק :

עוד בסימן הנז' ס"ק ו'

דכרי המתכר
תנאים וכו'
עד ועיד רל"כ הואך כתבוכו. ולע"ר לכאורה דכונת
הר"ן ז' כהדרגת רכיון דכשפרע'ן מותר להשקות על
שוכר ואין לקום שמה יאכליהו העכברי וימות המלוס
ונכחי הירושים כל השטר ח"כ נכחי הנאי אפי' כלל שוכר
שוודע שהיא על הנאי מותר כיון שכחו לקיים שכדאי
יקיים דיבורו כיו שארית ישראל לא ידכרו כוב וירלס
להנלל מעולה וכפרט דמהשקא חילל שיצטרפים כת"ס
ולכן הכיא ההוא דכ"ס הלמ"ר יכול לעכב קיינו אפי'
כלל שוכר ח"כ ס"ה נכחי הנאי אפי' כלל כהכ שטר
שהוא על הנאי אך מ"ד ראסור לעכב משום פשו' דס'
הוינו אפי' על שוכר שוכחוב ע"ג השטר או יקרענו
ורו"ק ועוד לחלוא מלון לע"ד ככיון דכרי הר"ן ומרן
ז' רס"ל דהאי פלוגתא אי יכול לעכב כשכיל פר"ס
להנלל מרוחקי חקו' והרל"ס ז' ס"ל ראי'ריו דאינו יודע
לכחוב לא הלוס ולא המלוס וליח תמן מאן דידע לכחוב
ופלוג' אי כוכי כוכי עד שימלא מני שוכר שוכר או ע"ג
השטר אי יכול לעכב מהמלוס עווען שיתכחי כיד טלוג
ולא ישכן עולה כאלו וכזה פסקיון כיון שהוא איסורא
וקו ששטר לא נכתב על האי' פר"ס שלא יוכל לעכב
השטר כידו עד שימלא שוכר ויכחוב ע"ג שנשאר לו
מקד זה השטר מה שעולים פר"ס אך איס פרע לון' אי
הרין נוטה שייכל לעכבו כיון שיש לי זכות כשטר זה
עד שימלא מני שוכר לו שוכר או ע"ג נובע כהכ כר"ן
דנכחי הנאי מלי לעכבו כיון דמהשקא חילל שיצטרפים
כיון דנכחי פרע התמים מלי לעכבו עד שימלא מני
שוכרוב שוכר הנס שאופקד שימות ויפול השטר כיד
הורה וינכה בלי ח"כ ס"ה נכחי הנאי דמלי לעכבו
והכיא רלוס מפר"ס דהנס שלל נכתב השטר עליוהו
חייב מ"ד דמלי לעכבו השטר עד שימלא סיפר ח"כ
מכ"ס כתבאי' מלי לעכבו בלי שום שוכר וכזה דלל
קוישיין למירו והרין נלמד כהדרגות ורו"ק הע"נ ז'נן :

סי' ס"ח ש"ך ס"ק ב"ה

ואס י"ס וכו' ועד
דמנ"ל לבקשות

וכו' קויא וז' חוקה וא"ל לו דאי לא קאי חלל כשפקד
הלל ואס יש עשהס כו' או הקשר חלל כאו' איס נראה
שהוא מלי מלי. ועוד שאין ררך להניח חלל כפקד
כקויא סליבות השטר והשוכר ואינו מן חררך רק להניח
השטר אי השוכר חלל ודאי תקאי למלוס שהיא מכהב
לכחוב שוכר כדו ימלא מומן חללי כשיק והשטר שימרו
כשיק ורו"ק. ועוד תרן כנו של קרובים כמהר"ל
חללי שגם שמתשכנינו יש לרשות רקאי לנפקד ולג'
למלוס חוכס המתשכנת שהכיא חל"כ כנת' חייס ונ'
כדיוקת ומשנתו שמשס מוכיחיס חללי' שיולא מיד
המלוס השוכר כזה למה לא דמו כנת' למשכנינו לומר
דיולא מיד כשפקד ולג' מיה המלוס עכ"ד וינכחי כזה
דכר נאס ומקובל שמה עששע שמה שהשוכר כנת'
כנמלא בין שטרות קרועים לא איתמר חלל אמתני'

זכרון לראשונים

שם ש'ע ס'ג

הוא : מאני וכו' מאר נתקשוק
 מה בין הורא לפירעון כי כולם
 חרף מילתא היא ולע"ד רפירעון כיון דלא עבד התלמי
 נועשה רק שקיבל ולא א' כלום ויכול לומר סטרא
 כינחו אצ"כ שמעידים שעל פירעון חוב זה קבלה אינא
 מהימן לו' שלא קבלם על חוב זה ואע"פ שא' להם כך
 לנלווי וזו אמר הכי כדו שיפרעט הלויה שלא היה הונס
 לפורעו ולעו סטראי כינחו ואעפ"י שעתה אינו אומר
 סטראי לחו כ"ע דינא גמירי וקושש שא"ס יורה וקחייב
 ולא יהיה נאמן לומר סטראי להכי אומר לה"מ ולעול
 דקבלם על חוב אחר אך כבודא לא שמעירי' שאמר ככוי
 כך ודאי שלא הוליא מפיו שקר ולא היה שם מעות כדי
 שנאמר סכרי שיפרענו אחר הכי' א"כ והוא הנכון
 שכשמעידים שהורה שפרעו הוי כאלו אומרם העדים
 שמחל שמחילה לכ"ע מילתא אחריתי היא ומ"ש שפרעו
 מפרשינן דר"ל כאלו פרעו ומחילה לחו אדעתים כי
 אולי א' דבר א' מחול לך ותקף וזה הלוי והוא אינו זוכר
 שאמר ומלשון הרמב"ם ז"ל משמע דלא מהני הלא
 הוראה ככולל על כל חוב ומנו דקיל אחוב אחר חל על
 חוב זה ודוק:

שם ש'ך ס'ק קניב

הילכך העיקר כמ"ס
 הרא"ש והטור והמחבר
 וזה ברור וכו'. עמו הס' דמתשובה הרא"ש ז"ל מפני
 התשובה נראה ראשי' בשניהם תובעו' ויודעים האמת
 יעש' שעם זה איך תיראו עולה ופס' הכל האמת שאין
 בלון קיטוא כי דוקא כשהשוקפין כפטרון או כתבו
 התו' בקדושין דאמרינן מנו ע"ש רף מ"ג ע"כ אבל
 כשבאים לתבוע או לעולם לא אמרינן מנו כשנים ודוק
 המנ"ן:

סי' ע"ה ש'ך ס'ק ל"א

וג"ל דמיידי
 כטועני ע"פ
 העד וכו' גם זה דוק ולע"ד כמי דחקתי ונכנסתי
 שהכוונה שכתחילה דבריו אף אינו נודע אם הלויקני
 ואינו יודע אם פרעתיך אוני זוכר דבר כיון שהעד
 מכחישו שמעיד על ההלואה ה"ל מתוך שה' לישבע
 ומשלם דוק המנ"ן כי לנבו דבריו שישען אינו יודע
 אם הלוי קני העד מכחישו שלום ואינו יכול לישבע
 כנגדו כיון שהוא מסופק נאדרם הטענה שאמר אינו
 יודע אם ע' א"כ הוי ודאי כהלואה וספק כפירעון
 ומשלם דוק הח"כ וכיהי ומלאתי קרוב לדברי ככ"ח
 ושמתי: כעל כל הון:

שם ש'ך ס'ק נ"ד

ותימה היאך יוביל וכו'
 עם הסת"ע המחילה
 רכה שלא עיין כדברי הרא"ש ז"ל וחלילה למה קדים
 הרא"ש ז"ל ואמר כן רק דכונת הרא"ש ז"ל להגדיל
 הדבר ולא מייאש מפני מה שנאמר לו כרוח לו שלקחה
 וכשיבוא לכ"ד יסתור דבריו ולא יאמר לירק חייב היתה
 לו קלע וכיון שכן כ"ד שאינם יודעים כלום יכביעו
 איתו והח"כ חידש עוד הרא"ש ז"ל וקוץ שלא מכביע
 הלא מייאש משום דיכביעו עיר מהוין כדעתו שא"ס
 והקוב מלבו שלא כעדים וקוץ כוויכבץ הוא שאינו
 חייב לו כיון שהוא כדעתו ברור לו אזה נטלו אבל הין
 כונת הרא"ש שהדין כך הלא מפרש טעמו של זה
 שנאמר לו שיחזיק כטועני כל כך עד שיכביעו מבני
 שיטעון לפנינו כדו וכלל הדבר כ' טעונו שא"ס יקשים
 משלו וקוץ כדעתו המזוכז ואינו כל זה להחזיק
 דלא

שאינו המלוה עם אפי' שהוא לפטור והוכח כמי כ"ח
 העיקר לה דמקבלין ככ"ד אין מקבלין ומתו השמעיון
 דאפי' שבעה שא' הוה חו' ודוק למעלה מזה כתבתי
 דרך א' והוא רחוק ועקם חידשתי עם שנקשה עוד
 אמ"ש קח' ואם מתו אוקם שייחדת או הלכו וכו' נאמן
 כשכועה והוקשה לו פשיטא ומכ"ש מדין הכל' אל
 תפרעני הלא בעדים וכו' ולכן כ"ל שחרא מתדרא
 חכרקה דכרישא אשמעינן ראשי' שחוקה העדים שייחד
 ג"כ ע"א או הלכו למ"ה והיו דאוי להאמינו לזה שא"ס
 שפרעו בפני אחרים ומתו כמנו- שהיה אומר פרעתיך
 בפני אוקם ע"פ שייחדת לו ומתו או הלכו שכן הוא
 שאמת קמ"ל הלא אמרינן מנו כיון שא"ס לא קיים האלו
 כמ"ש הרב ס"ק ט' לעיל ודוק- ה"כ לקתייקא אשמעינן
 דאם המלוה קבעו כונו לבניו ואל' פרעתיך בפני ש"פ
 אחרים ואז היו כחיים וכמדינה והח"כ עבר ימים
 והבטי לב"ד וכהתקפה שעה בכר מתו או הלכו אינו נאמן
 כי העיקר הוא כעת הקבועה ככ"ד ודוק המנ"ן:

שם ס'ק כ'

הם לא ברשות המלוה דמפיהם
 וכו' ק' טובא דלימרו למלוה ליתן
 דשות לבקוב מה שירצה הלויה כיון שפורע' לא הכונה
 שהמלוה אינו רוצה והעדים אינם יכולים לבקוב כי אם
 כדנטו לכן באים לב"ד וכו' יכפוהו לבקוב ויכתבו
 כע"כ ודוק:

סי' ע"א ש'ע ס'א

שהשנים כמאה וכו'
 נסתפקו הם עידי
 כגאמטו ככו קרוי הם מעידים שפרעו בפניהם או
 מהימני אם עדות האמנותה הויה על פה ודוק:

שם ש'ך ס'ק ב'

עוד כתב כמ"ע וכו'
 דכרי הסמ"ע הן הן דכרי
 כע"ה ק' בקירון ככ' דקא' ואי' מאן דפת' דוק ותשכח
 והראב"ד ז"ל ליהוה דכ"ל דכע"א לריך שבעה כנאמ'
 סתם הוכרח להדין ולתקן מ"ש כשרם ודוק: אך כונת
 הש"ך לסקנות לסמ"ע רמנ"ל דכונת המתכר כתי'
 השני ואומא דס"ל כתי' ה"א ו"כ אין הכרח בדבריו
 ודוק:

שם ש'ך ס'ק ד'

ולפ"י מי שסאתן לחכמו
 נאמנו סתם וכו' והני
 בעונו חליק עדי' כנאמני סתם דכיון דמכיו אנו חיים
 נאמן לית' שלהו ופרע' כמנו דלא לית' לכל כשהאמינו
 ככוי עדים הלא פרעו אינו נאמן לומר לית' ופרעתי
 כמנו דלא לית' כי דכשאר' שלא פרע' הרי כ' עדים
 לפנינו שלא פרע' וזכר אינו נא' לומר פרעתי דו"ק
 ודכרי הסמ"ע דקט' נאנסתי וכו' הם דונמא מבני
 שהרשב"ה ז"ל קט' כפקדון הכל דונמתי כהלואה כש"ס
 לו מנו אחר לישטר היינו כחופין זה שכתב הש"ך דעירי
 הנאמנית הם כחופין זה שהאמינו שכסולינו וסיה נאמן
 ככ' עדים ויש לו מנו דלא לית' כנאמנית סתם מהני
 כיון שהכל הוא ע"פ אעפ"י שיש עדים על הנאמנות
 כיון שאלו הביא עדים שפרעו היה נאמן המנו כמי
 מהני שאינו מנו כחוקם עדים אבל כשהאמינו ככ'
 עדים שאפי' שהביא עדים שפרעו אינו נאמן לומר
 לית' ופרעתי ככשאר' שלום יש עדים בפנינו שלא
 פרעו הע"פ שיש לו מנו דלא לית' הוי מנו כחוקם
 עדים ודוק ועדיין לריך מתון ווכיהי ומלאתי קרוב לזה
 בס' כ"ה בנהגה הטור סי' נ'

זכרון לראשונים

קז

אזלו דיוק המנן:

שם ש'ך ס'ק א' עיני כחשו רמ"א כו' ק"ט

ע"ש דע' דאפי' אש מתו

ה'ד ולכן כה' דל' כס"ב אינו טיב כדלעיל דיוק :

שם ש'ך ס'ק ג' ולדברי הסמ"ע קזה פשוטא.

והנלע"ד דהוי כחוקה שאין

עמה טענה שהחוקק שלא כדיון רק שהם סתמו אין

משלקין אותו או אימא חנו דהי בעי לו מונך וזככתא

אל דכיון דסתק' משמע דחמיל וידע האמה ולהכי

סתק דיוק המנן:

כו' קצה ש"ע ט"ו ולא רמז המכרך להחזירו

חייב וכו' שכוין שלא נטלו

מהחלה כהונק אלה לקחו בדמים עקה שאינו מחזירו

כא כגניבה :

כו' רה ש'ך ס'ק י"א עיני כחשו המכיל

ח"א וכו' הוא ח"ב

והשני"ק הם ח"ב :

כו' רי"ב ש'ך ס'ק ו' עיני כחשו מהר"א

ן שזין וכחכ"ט ח"ב

וכו' הוא ח"א ולעילם חלק ראשון קיד"א איתו המתנה שני

ולכ"י ראשון :

שם כפ"ק הנו' וכתבו ר"ש כהנו' ע"ש לא מלאהו

גלו אף עיני כקונטרס ח"ב כו' ב :

כו' רל"ב ש"ע סכ"ג לא הולי' בקר היבא

להוציא מיד המוכר

וכו' ומכאן אנו דנין לעיר קדשנו והפארתי דיוס קי"ב ב

שם ש"ש הוי' הוי' לחתו' י"א מעשות סקוין לגרום אלו

אנו גרום שהם י"א חילוק בין המוכר והקונה אין

להוציא מיד המיחזק לא אולי' בקר רוכב בתמונ' עיני

כנת' מ' קח"א כרום המנוה וברש"ל ב"ס שלמה ב"ס

דיוק המנן י"ג :

כו' רמ"א ש'ך ס'ק ח' עיני וכו' כסדר

ש"ל וכו' אחרית

יחודה דק' מ"א :

כו' רמ"ז ש'ך ס'ק ט' אבול עמו וכו' ו"ע

וכו' ו"ל דהאני הכא

דנהנה והר"ה שכתבו מ"ס הוא למיטת מ"ב ככלא

האר לו ע"ה לכת"י המוכר אכל ח"כ דהכא עדיף דהכי

שלא כה' מהחלה וכו' חייב כיון כנהנה דיוק :

כו' רס"ג ש"ע ס"ב מאין בעיר אינו חייב

להחזיר וכו' מהאין

כסדר חייב להחזיר עד וכו' ב"ל :

כו' רי"ן ש'ך ס'ק כ"ב כסדר מנכה וכו'

קאמה לו על

המחנה דכסדר מנכה וכו' טעמו של מרן ז"ל דהוי

מחייב ליה כגנבה והכונה שהיא קרום להונק מחנעו

והא קתן דאפי' מפשיעה יש מי' שפוטרו מזה האז

עצמ' ודנינו לחייבו כשפשיעה כיון שאינו גרם לעצמו

מז'ה לא מחנע וחייב מזה האז דה' המפקד אכל

כגניבה ולא כה' אף לחייבו אפי' אף לו הא דר' יוסף

דאפי' מחנעו וכתלוי' באכירה שאינו טורח

כ"כ לא מחנע אכל האכוש שהיא עורח גדול קצי

דלמ"א מחנע דיוק :

ש"ס כפ"ק הנו' והרמב"ן כ"ה כה"כ וכו' כונה הרמב"ן

ז"ל כסדר מללו דהתי' כ"ה ידע דהיקומים הנילו

אף שלהם וכמ"ל דיוס של המוכר עם האכוש ורמ"א

ולכ"י

והקדמה שאעפ"כ בשביל חובו מחייב לו כיון שכדור הים

לקחם והוא יחזירם כרונו להכיר דיוס של הסוחר עם

הסוחר דיוק כאש חמ"ס המנן י"ג :

כו' קב"ש ש"ך ס'ק ט"ז כפטר הוא והערב

וכו' עיני ככ"ט ע

ס'ק וכו' דכ"ה הסמ"ע דחיקי טיבה ע"ש ולע"ה ש"ה"כ

כדור דחייבו מהלוקח מהלוקח הוא א"לס ואין יכולין כ"ד

להוציא מידו כיון מוקד הוא וכיוכל' ולהכי הערב כפטר

דמקל'א קלוי' התלוה כשהקס' בעד' אכל ח"כ' שאם

יכולין להוציא מידו הקרקע משעבר' ליה וכמה שהקס'

לא הפסיד אף כונת' הדין להשמיטנו פטור הערב

מטעם דשעבוד' המלוה על הערב ועקב' שאין כדור

להוציא ממנו כפטר הערב מפני ששעבודו על הקרקע

והוא גיבור ממז' הדין דלעיל דכיון דשעבודו על הקרקע

כמה שהקס' אינו מפסיד ויכול לחזור על הקרקע אף

הוא מותר' שאין כדור להוציא הקרקע כיון גפ"ה א"למ"א

הוא מהלוקח ואינו ידע ביה ולהכי הערב כפטר דיוק

ששני דרמ"ז ח"ד טעמ' אף לקו' כאש חמ"ס י"ג כע"ה :

כו' קמ"ב ש"ע ס' א' הוי חוקה מיד וכו'

הרמב"ם ז"ל כ"ב

א' מהל' טוען מסיים כדיון זה ו"ל ואפי' טוען שמתקן

ומכרו לו וכו' ידע דכדור' לו ל"ע טיבא ומרן השמיטנו

ו"ע. המנן :

כו' קמ"ז ש"ע ס'ק י"ח טוען המחזיק וכו'

ח"ש לו עדים וכו'

עיני ככ"ח קדושיא ולע"ד דאף לא שמע' דאפי' ב"ה

המחזיק דכ"ס א"ל רמנה מתמע דהני חוקה דוקא ב'

קאמה דהי' בני חוקא טיבה קאמה למת' א' הכרוס א"ל

אלא ודאי דכ"ס שלשה היתה כונתו כן הוי האמה

ועיני סקוד' חוקת' דר' כה' המוכר יוס' א' דכיון שכן

אין חזרה המוכר הא' ולקחה מתק' דהני י"א עדים שדר

כה המוכר יוס' א' קודם חוקת' דהיינו אחר זמן שמתקם

לך. ועל האמה שאין וי טענה שכיון שיש עדים שמתקם

לזה זה ה' ש"ס אעפ"י שיש לו עדים שדר כה המוכר

יוס' א' אין זה דרך מוכרו להוציא מחוקה זה המערער

הלוקח אף זה טענה כדיון ומשכ' ליה טע"ה זכה כדיון

וכל זה הוא כה"ע ששני חוקה דוקא ק"א אפי' ק"א

כה' דעבוד' אינו וכו' ולהכי בעי עדים שדר כה' ד

ש"ס כ"ב י"ג כיון שדוכר הכרוס שמתעית' שני

חוקה דוקא דיוק המנן י"ג כע"ה :

כו' קמ"ח ש"ע ס' ב' ואני קטיו וכו' עיני

ככ"ח שהקס' אמה

אריך טעם זה ע"ש וכו' לרעיון כה"ה רמ"א ס' ס'ק ט'

והקדמה דלע"ד אהני זה כתי' שלא כחלק הכא כתי' אש

מזו המוכרים הא' כדלעיל' כיון קאש דהכא אין לחלק

מטעם זה דמה מכר' א' לכ"י משא"כ כתי' קאש דיוק

המנן :

ש"ס ס"ב יולך לו כקדמה וכו' ק"ל הדין שהיא

טוען דרך רחכה יש לו אולך והלה אינו

מכח"ל למת' יולך כקדמה כיון שחאמה הוא דדרך רחכה

ש"ל וכו' וכו' לו דכיון דהוי כע"כ"ל למימר מוכריו

ליה לר' הכס' שאין כדור לעצמו כיון שכתבו א"ל אין

כדור לחזיקו כדורס בתי' החוס' שם כנתי' ע"ה אהני

ליה זילך כקד' דיוק ידע זה גיח"א מה שסיים הר' זכ"ס

ז"ל כדיון דוקא דאש החזיק כדרך רח"כ בא זה חוקה

שהיה אין משלקין כיון שמתן כדיון דרך רחכה יש לו

זכרון לראשונים

יכול להויתרו עד ל' יום ברעף המחבר ז' וראשונים
דלא בהסמ' ע' ז' אבל לא נחייבו עוד ל' יום להודיעם
אלא כיון שהים סתם נמרו קליש בוחים וא"ל ל' יום
להודיעה ודוק והגם דהמחבר ז' כס' ש"ו בס"ק כ'
בהנהגתו ע"ל וכו' משמע דלא ס' ל' הכי סתקטו ודעתנו
כפי' דבריו המ"מ נכונים מינס לא חזון :

סי' ע"א ש"ך ס"ק ו' ולפע"ד לק"מ וכו'

הל"מ כקבו בשם יש מי שקי' ופי' ששהאריך יותר לפרש
מ"ע הרמב"ם ז' אף מן הכפל תיבת אף ר"ל ל"מ ר' וס'
אלה ה"ך מן הכפל ולע"ד דוחק להיטו בקרן כיון שלא
אמרו הרמב"ם בפירושו ולפי דרכיהם חייב בקרן אפי'
שנהרגו. ולכן הנלע"ד בשני פנים שמה שחייב הרמב"ם
ז' בהל' שלה כמתקף קאי על מ"ע דיומו שהוא של אביהם
ועל זה קא' שאם הניח אביו נכסיו אפי' שמתקף חייבים
לפי שאביו פשע שלה זיוה שאיז כשאלה כמ"ש הקוס'
לפי דרכם ע"ש וכיון שפשע כזה קונה ליה ברשותם
דאב' וכס' שאם מתה כשהיה חי חיה חייב גם עתה
שלא זיה פושע מיקרו וכו' קחילתו כפשעיה וסופו
באינס דק"ל דחייב וע"כ לא תזכיקין רישיה האונס
מחמת הפשיעה אלא כשומר שעל האונס חיה פטור
אבל כאן כשאלה שהוא חיה חייב באונס המתה כיון
שפשע בה שלא לזה וסיה פושע לזכי הטובים שיטכחום
הכנים כחושבם שהיא שלהם חייב ג"כ על אונס המתה
כאלו היה חי האב ויש מעין רחיה לזה כשם שאם נגבה
הנגב ומתה ביד הנגב שפקק הרמב"ם ז' חייב ה"כ
מצינו למימר שסוכרת הגמ' אליבא דה"ד דהחלקו
בפשעיה וקופו באינס פטור אבל למ"ד חייב אה"כ
שמתה ג"כ חייב ודוק : א"כ והוא הנכון שהנה מלאנו
בגליון שה"ח והנאינים ז' הו' גרסי להפך מאן דהני לה
הרישא כ"ש אסיפא והיינו כרב ככה ומ"ד אסיפא פליגי'
ארב פפא ע"כ ולפום ריבועה גירסא זו מרפסא הנידו
אבל לע"ד שהיא גירסא נכונה והיא גרסת הרמב"ם ז'
והכונה היא כך מאן דהני לה ארישא דמתה חייב
באונסים היינו דרב פפא ר"ל לפי שבפרק הלו נערוה
הקשו וכי רב פפא פרה אחא לאשמועי' דר"ל שנומת
רב פפא כבר למדטה מרבנו רבא רביה ומאי' אהא
לאשמועינן וקירטו שהילה אהא לאשמועי' כר"ה דכיון
דמשעת שהלה נהחייב במזונותיה ה"נ ניתה רמההיא
עמה נהחייב באונסיה קמ"ל דלא יק"ק מאי' שיהיה
דמזונותיה עם האונסין להכי אמרו אח"כ דמאי' דהני
שפיה חייב באונסיה הרישא א"כ רב פפא שמתיה
לרביה רבא דמחייב באונסים לכנים משמע דחייב
הוא משעת שאלה וקס"ד לפי שכאנכה וטכחה בשבת
יהיה חייב בקרן דמההיא שעתה איחייב באונסיה
קמ"ל שאין סדבר כן כמ"ס מרן ככ"מ שאין הדבר קשור
זה כזה שהע"פ שהחייב מתחיל משעת שהלה ולהכי כי
מתה והניח נכסים חייבים הכנים עכ"ל לענין טכח
כשבת אמרינן ששניסם כהים בא' : פטור מן הקרן ע"ש
והיירו ענין שהוא שורש גדול לדרכנו זה וכל הדרך
מיוחד בסכרת מרן ז' וע"כ א"כ מ"ש היינו דרב פפא
ר"ל דלהכי איזטרדיך רב פפא לאשמועינן כשהילה
למעוטי רלא נטעה ונטעה דין זה לדין רבא דס' דמתה
חייבים הכנים קמ"ל דלאו הכא כהא קלייא כסכרת מרן
ז' ככ"מ אבל מאן דקני לה אסיפא נמלא דברישה מתה
פטור א"כ מאי אהא רב פפא לאשמועינן אלא ודאי רב

פפא

ולהכי קא' דאי לא מסריה לבקרא היה חייב לשלם
למכיר שאין דינו עם פיקומים היה יכול להקשות
לזר זה בתחלה כר"ד דלא הוליו היקומים את שלהם
היכי קא' הא מסריה לבקרא תיפוק ליה דהאפטורופי'
פטור מפשיעה לא רזו בגמ' להקשות הכי דלא כרירא
ליה האי להקשות ככח א"ג דקושיה הגמ' עדיפא לומר
היכי קא' פטר לבקרא והיא קושיא חוקה דטעה כיון
משא"כ הקושיא הא כפטור האפטור דהוא פטור או מלך
דהאפטור פטור מפשיעה או מלך דמסריה לבקרא כח
המנ"ן :

סי' ש"ו ש"ע ס"ה או נאנסה וכו' מרבני

הש"ס כפ' השואל דף ל"ו
נשמע דאפי' דאינו מרווח השוכר ס' ל' לרי' דדין השואל
עם המשכיר וכו' למ' ע"ד דהשוכר פרה מחכירו והשואל'
לאחר ונשאל עמה ומתה כרובה ליבא דרי' חייב ליפרע
למשכיר אפי' שאין כאן סחירה ודוק שם וכו' מ' שאין
דבריו מ' מדויקים באומרו כינר עושה סחירה אלא
דלהקשו' לרבנן נקט סכני וכיון דרבני ר' לא רייקו
שאף כשלא יש סחירה עכ"ל ס' דתחזור פרה לבעלים
ה"כ ג"מ הם מתה בפני המשכיר אפי' שיש סחורה
ומדויק יתכל וחדו כמ"ש הקוס' ז' כפ' המפקיד דף
ל"ה ע"כ ד"ה תחזור פרה יע"ש והכרח הש"ס כהשואל
דדבריו ר' לאו דוקא כשעושה סחורה היינו מרבני ר'
שא' אלא תחזור לבעלים דקרקעו תיבת אלא שהל"ל
ותחזור וכו' והו' שהל"ל אלא יע"ש אלא כונת ר' לאקשוני
לרבנן שאפי' כשיש ריוח ס' ל' דהשואל ישלם לשוכר אף
סכרהו בחי' אלה ר"ל סכרהו הוא שהשי' כשלא יש סחורה
דין המשכיר עם השואל רכבירה ליה תחזור פרה לבעלים
דכמאי קנית ליה כשעושה דל' אנה וכו' ודינו עם השואל
ודוק נאם המנ"ן :

סי' ש"ב ש"ע ס"טו המשכיר בית

לשנה וכו' מה
שיש לקרקע כזה הדין כטור מדיון זה למע שהכיה כטור
ז' כרין נדרים עיני' הקושיא ככ' והנכון לע"ד רהגם
דברסכ"א ז' מזהו נדרים לכיורוק אבל רכינו יעקב
ז' ס' דכנדרים חוליקן להחמיר ואסור כא' שכהא'
י' חדש אבל כענין שוכר ומשכיר אוקי קרקע כחוקת
מרה והיינו אלא ז' הדש וראיה ממס' קידושין פ"כ דס'
מ"ה ע"כ גבי נהקדשה לדעת אביה ונשהת שלא לדעת
אביה דהולכה כהרומה ועכ"ל הם מתה אינו יורש משום
דאוקי מתיבא החוקת מרס ע"ש והה"ל ככה כנדרים
חוליקן לחומרא ואסור י' חדש ובשוכר ומשכיר אוקי
קרקע וכו' :

שם ש"ך ס"ק ז' דלא אהא לא לאשקוי

וכו' ה' המנ"ן עמו
ס' דקישויהיטו היא על המ"ס מה בא ללמדנו כפי'
מלה סהם דהדבר מוכן מל' הרמב"ם ז' ולהכי נחמק
הסת"ע הכל לכו' קשיא והנכון כמה דאוריילן
עיינו המחבר ז' דהמשכיר בית לחכירו מהם יהיה
השכירות רינא הוא דאינו יכול להויתרו עד ל' יום
וכה הרב המגיד ז' להודיענו דלא תימא רפ' המשכיר
בית להכירו סהם היינו קתם ממש ולא יוכל להויתרו עד
ל' יום ואם ל' הודיענו עדין להמקי' לו עוד ל' יום של
הודיעה לזה כה הס"מ ז' ולו דקתם הוא דהוכיר כמתה
בכל חדש ואז הנו מחייבין אוקי ל' יום להודיעה אבל
כשהשכיר לו קתם ממש אז דיו שאנו מחייבין אוקי שלא

זכרון לראשונים

קנא

בשיעור פנהר נס ר"ס מודס כיון דהוקנהו כבדשתא
 גם מ"ס בר"א בקודחת וס"ל דחליק זה הפי' ר"ס מודה
 א"כ גם סיפא דכריתא מודה ר"ס וטעמא דתולתא
 משום דיש חילוק בין נהר לנהר ודוק במנ"ן
סי' תכ"ז ש"ע מלות עשה וכו' נגות שמשתמשי'
 בהם לשטותה ולבכוסה ס"ל
 שרבינו משה'ק מסבקי' לים אם לאו הוכחו דבריו
 כהתכ"ט ז"ל ח"ה ק"י לעש דבריו :

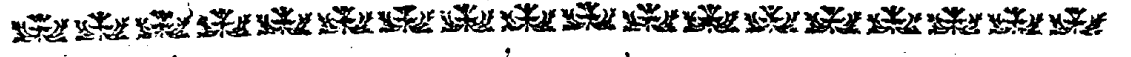
ש"ס יש שרואים לפטור לתו שבכר בית מגו מלעשות
 מעקה ומטו בה דכיון דלרין נעשה אימתן הא
 קל רכל מעשה אימתן על התשכיר הוא ויש ראייה לזה
 מהב"מ לכה"ה דמקום מזהה ה"ס כע"י הנ"ל לפטור
 הע"פ שעל השוכר חייב המזוזה משום דס"ד דה"ה
 מעשה אימתן לולי שאקוין בנ"מ אפשר לה כנובחה לעש
 ולע"ד דחייב מקרי אכ"פ הדא דאפ"ל לעשות מעקה
 דיסיה הוק ולא יהיה מעשה אימתן דהיינו נדר כל אכ"פ
 זו על י"ח ח"כ חייב כמי המזוזה דחייביו משום דאפ"ל
 לה כנובחה וביד כ"ל : הוא אמת וי"ח דכונת הס"ס לו
 דהשוכר חייב כמזוזה וכמעק ועליו החייב מוטל כיון
 שה"ה דר כה אלא דס"ל לתלמודא דכל מעשה אימתן על
 התשכיר יהיינו שחייב התשכיר אם הוא יודו לפרוע
 לשוכר אם עשהו מעשה אימתן ולא היה אפשר למעבדו
 מעשה הדיוט הכל פשי' שהחייב על השוכר ואם התשכיר
 לאו כר חיובא בחיוב העיקרי על השוכר סדר כו"ש
 דמיס כנובחה וי"ח כס"ס אינה אלא לענין דה"ס
 הוא מעשה אימתן כהכרח אפ"י שה"ה מזה על התשכיר
 הכריעין הכל הוכח העשיה וכטיל העשה והל"ת על
 השוכר וכה"ה דכדוקת חמ"ס כמ"ס בנ"מ השוכר
 חייב לשכור ולכדוק וקפדע מהתשכיר לעש ה"ה גמי
 הכה"ה ה"ל שהעשה והל"ת על התשכיר חייב מיהא על
 השוכר מיהא דדוק ורכוס כקורה סס"י עמי : נאם
 המנ"ן יגן :

פ"ה פליג ארכא וס"ל דמתא חייב ולכ"י אינטרין
 למנהר שחלה לאכופי שלא בשום היזנים וכמ"ס לכו
 לישאל דמתא דמתני לם ארישא ולהכי ספק הרמב"ם ז"ל
 בלישאל קתא משה דלכה"ה לישאל ס"ל רבא ורכ פ"ה
 כחדא שיטה דמתא חייב אבל ללישאל דמתא דתני לם
 ארישא פליג רב פ"ה ארכא ודוק ס"טכ דק - נאם
 המנ"ן יגן :

ש"ס וכן מדוקדק לשון הרמב"ם וכו' וכשם הראב"ד
 ז"ל מנאנו כנליון דמשכחת לה דאפי' א' האוט
 שאל אלא ס"ה והיה ה"ה לפטור עצמו כנובחה וא"כ
 גמלא שגכ"י חייב ככפל ודו"ק יעוה עוד מלאנו ש"ס
 אם אין נגיבה אין עביהה ר"ל כיון שהכל היה כא'
 סגיבכה והעביהה א"כ אם לא היה העביה לא היה שם
 סגיבכה מתהלה שכשעת העביהה היתה סגיבכה וכה"ל
 אמ' ה"ן נגיבה אם אין עביהה שהכל כא' כאלה דוק :
סי' שמיח שך סק"ו לפע"ד אין פ"י
 התשנה כן וכו'
 והנלע"ד דכונת בנ"מ בשלמא אליבא דר"י דמשום יד
 אהרבהי א"כ השומר הכי הוא ביד הנגב ואינו כשליח
 בעלמא אבל אליבא דר"ל דס"ל דאפי' חזר משום שליח
 אהרבהי ה"כ כ"ס שומר דה"ו משום שליח דה"ו שליח
 ממש וא"כ ר"ה יכול הקלמ"ד לאקשוני לר"ל מבח
 המשנה לא דניהא ליה לאקשוני מחזר דאירי כוס ר"ל
 וקו דהכינה להקשות דאפי' חזר שה"ן לו דעת בין
 דמשום שליח אהרבהי היה ראוי לפטור את הנגב
 ודוק המנ"ן יגן כע"ד :

סי' שי"א ש"ע ס"ו אבל כלב וכו' ככס יתקיל
 שכתיק הרמב"ם :

סי' ה"ח ש"ע ס"ג וכמ"ס שיעור הפרקה
 וכו' זו סברה ר"ס
 דאשקיא הלכה כווקים בנ"מ וכיון שכן ק' למה
 בסעיף ד' גבי נהר כזכירו שיערין ולכאורה ר"ס פליג
 על ה"ל וזו היא כוונת הר"ן לסרמב"ם והר"ש ז"ל

הגהות מהרב מוהר"ח מודעי' ולה"ה על ש"ע א"ח והפר"ח ז"ל מן סי' ת"ז

סי' תל"ג פ"ח ס"ב וכ"כ כס' כ"ה יבס'
 מ"ה כק"כ דשל שמן
 ה"ו כאכוסק ועיין כס' כ"ד סי' קנ"ה שנתן טעם לתם
 שטובין לכדוק כס' שמן יעוה :
סי' תל"ו פ"א הגהה ומיהו לאחר פסח עיין
 בש"ת הרשב"ן ח"ב סי' קל"ט :
סי' תל"ט פ"ח ס"א יוכעו כדוקה דבריו
 סוקרים וז"ל דלעיל
 כתב דדוקא לענין כטייל וכו' וכ"כ בסוף דבריו כגי
 כטייל ולא כע"י כדוקה : ס"ב ודע דדוק זה לויק לם
 בנ"מ וכו' ככר הירן לזה מהן ככ"ל ס"ל ח"ה :
סי' ה"ס ס"ד ישאל שהפ"ד עיין להרשב"ן ז"ל
 בשניות סי' תק"כ : ש"ס או
 אלל הנוי אין הפרה טוב כ"ן מכירו לא"י מכיר
 הרשב"ן סי' קל"א :
סי' תמ"ב פ"ח ס"א וכ"כ והר"כ הי"ט
 לפי מ"ס שאלא כתיב :
ש"ס ומיהו תביעת הכללי ל"ק מבאן ועל הוכח דוק
 ל

סי' ת"ז פ"ח ס"א ומיהו כשחל ר"ח כשכת
 בתקנותיה כ' כראשית
 דף א' ע"ד מביאר הכך לזה יעוה טוב ראייה שכו"ה
 כת"א סי' זה : ש"ס וכמ"ס סמ"מ כפ"ה עיין להרב
 כ"ח כס"י קר"פ ס"ד סמך למ"ס שוכנות הפשיש שלא
 לכנס כו"ה המולד עיין כס' החינוך פ' פנחס בתורת
 ר"ח ואף דהתם ל"ק אלא לענין שריית פסחן מ"מ כטות
 ושרהל הם החמירו על עצמם :
סי' תכ"ט ס"א בית דוד סי' קל"ד וקל"ה :
ש"ס הגהה ומנהג בית דוד
 סי' קל"ו : ס"ב אין טופלין כ"ד סי' קל"ז : ש"ס ואין
 מקבלין כ"ד סי' קל"ח : ש"ס הגהה גם אין היתרים
 כ"ד סי' קמ" וקמ"א : פ"ח ס"א יש משקשקין
 עיין להק"ס ז"ל ככבודות דכ"ע כוועיין כס' חק יעקב :
ש"ס יכן אם התענה עיין כ"ד סי' קל"ט :
סי' תל"א פ"ח ס"א אבל להרשב"ד קמ"ס
 אישחמיוטיקיה למה
 דברי הראב"ד ז"ל כס' תמים יעוה קו רמ"ב יעוה :
 ע"י 76